

Animălușele fermecătoare din Pădurea Înrouată

Mia, Soricelul

Lily Small

Traducere din limba engleză

ALINA POPESCU

nemi

CAPITOLUL DOI

Să nu uiti...

În timp ce zbura, aripile Mici
sclipeau în lumina puternică a soarelui.

– Să nu uit! mormăi în sinea ei.
M-a rugat mama să îi aduc... Ooo!
Ce-i aia?

De ramurile unui stejar din apropiere atârnau niște frunze de-un verde-strălucitor. Erau pline de găuri, de parcă le-ar fi ronțăit cineva.

– Poate că le-a ronțăit o omidă uriașă! tresări Mia, cu mustățile fremătându-i nebunecște. Poate însăși Clarissa!

Coborî iute ca o săgeată să se uite mai de-aproape.

Frunzele arătau întocmai de parcă s-ar fi înfruntat din ele fălcile rapide și lacome ale Clarissei.

MIA, ȘORICELUL

Mia ateriză pe creangă și țopăi
de-a lungul ei. Poate va da peste o
Clarissa adevărată! Scotoci peste tot,
trase cu ochiul sub frunze, dar nici
urmă de vreo omidă uriașă.

SĂ NU UITI...

*Parcă aş fi Archie, furnica! Şi o cau
pe Clarissa!* îşi zise Mia, zâmbind în
sinea ei.

Sări de pe creangă şi o porni în
zbor printre copaci. Trebuia să
ajungă imediat la vizuină, să îi spună
bunicii continuarea poveştii. Dar...
stai puţin!

Şoricelul încremenii în acer.
Mămica o rugase ceva. Dar ce? Se
gândi şi se tot gândi, dar degeaba.
Nu-şi amintea şi pace. În minte nu

avea decât povestea Clarissei și a furnicii Archic.

– Gândește-te, Mia, gândește-te bine! chițăi ca.

Te rog să-mi aduci niște i...

Nu mergea. Încercă să spună cu voce tare.

– Te rog să-mi aduci niște i...

Degeaba. Oricât s-ar fi străduit, tot nu reușea să-și amintească.

– Era ceva care începea cu litera „I“, zise Mia, scărpinându-se în creștet.

Şoricelul se uită la arborii şi la
plantele din jur. Pe chip îi apăru un
zâmbet.

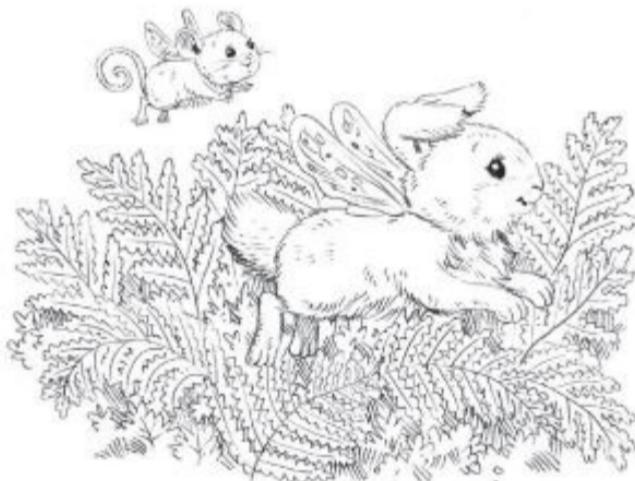
– Cred că sunt o mulțime de
lucruri în Pădurea Înrourată care
încep cu litera „I“, îşi spuse ea. Dacă
sunt atentă la ele, sigur o să-mi
amintesc ce voia mama.

Şi cu un zumzet de aripi oare, îşi
văzu de drum. Nu peste multă vreme
zări un animăluş pufos şi cafeniu, cu
urechi lungi, care țopăia de colo până
colo pe pământ.

- Un Iepuraș de Mugur! Iepuraș începe cu litera „I“.

Apoi îl văzu sărind peste un mănușchi de ferigi. Dar de ce voia mămica să-i aducă un iepuraș? Era cam neastâmpărat pentru vizuina lor.

Și n-ar fi găsit acolo nici muguri pe care să-i deschidă, căci asta era misiunea iepurașilor din Pădurea Înrourată.

– Nu, n-are cum să fie un iepuras, zise Mia, clătinând tristă din cap.

Apoi văzu un ienupăr cu ramuri care se întindeau ca niște brațe.

– Aaa... știu! strigă Mia, bătând din lăbuțe. Scoarță de ienupăr, să se scarpine cu ea pe spate! Mămica se plângă mereu că o mănâncă spatele.

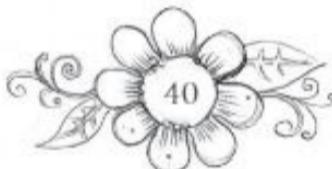
Dar își aminti că tăticul se
ocupa deja de asta, chiar deunăzi.

– Nu cred că și-ar dori încă o
bucată de scoarță de ienupăr. Doar
are un singur spate!

Și-o porni iarăși la drum prin
pădure, dar zărind scânteierea unei
ape în razele soarelui, se opri.

– Un izvor îvolburat! chițăi ca.
Mamei i-ar plăcea tare mult să aibă
unul!

Coborî lin și ateriză fără zgromot
pe malul izvorului. Apa lui, răcoroasă

și limpede, curgea la vale, murmurând un cântecel vesel.

Mia se așeză pe mal și se aplecă să ia niște apă în lăbuțe.

- Zzz!

Sări cât colo, mai să cadă în pârâu. Ceva zumzăia pe lângă ea.

- Bzzzz, ai grrrijă! îi bâzâi o voce la ureche. Să nu cazzzi!

Apoi bâzâitul încetă și acel ceva ateriză pe mal, în fața ei. Era un bondar gras și vărgat!

- Ce tot faci acolo? întrebă el.

MIA, ȘORICELUL

- Încerc să prind apa, ii răspunse
Mia. M-a rugat mama să ii aduc un
izvor înghețat.

- Zzz, tare ciudat! făcu bondarul.
Pârâul care izzvorăște de aici curge

SĂ NU UITĂL...

cale de mile întregi. E mult prea mare
zzză-l cări acazză.

Mia oftă.

- Poate c-am înțeles eu gresit.

Tot ce știu e că m-a rugat să-i aduc
ceva care începe cu „l“.

Bondarul se încruntă.

- Probabil că zzzē refereea la
altceva.

Mia se uită bine la el și mustățile
începură să-i freamăte de încântare.

- Știu! Poate m-a rugat să-i aduc
o albină! E cu „l“.

– Nu, nu cred. Nu începe cu „I“, bâzâi bondarul.

– Avem o vizuină tare drăguță.
Sunt sigură că și-ar plăcea.

– Dar eu trebuie să zzzbor pe afară, să culeg nectarul din flori, răspunse el, încruntându-se.

– A, da! făcu Mia și i se pleoștiră mustățile. Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Probabil că nu albine vrea mama, de fapt. Ce n-aș da să-mi amintesc odată!

Se aşeză pe iarbă și oftă. Tarc se mai săturase de povestea asta. Dar, dacă nu-și amintea, mama s-ar fi supărat rău pe ea!

Bondarul își frecă bărbia cu piciorușele din față.

– Nu fi tristă, îi spuse el. Cum te cheamă?

Mia își ridică privirea.

– Numele meu e Mia, răspunse ca în șoaptă.

– Eu-s Buzby. Bondarul Buzby.

Uite, Mia, sunt o mulțime de lucruri

MIA, ȘORICELUL

cu „I“ prin pădure. Te ajut eu să le cauți.

– Vai, mulțumesc mult, Buzby!
Și Mia se înăltă în aer.

– Iar în cazzz că vrea într-adevăr o albină, continuă el, vin cu tine la vizzzuină, după ce terminăm de căutat. Numai în vizzxită, se-nțelege.
Ce zzzici de ideea mea?

– Foarte drăguț din partea ta,
Buzby! se bucură Mia, bătând
fericită din aripioare. Să mergem!